

ÎNCHEIERE

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului depus de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” (succesor în dreptul a Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor informaționale de Stat „Registru”), Departamentului identificare, înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto și Direcției identificare și înmatriculare a mijloacelor de transport cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura și s-a menținut hotărârea din 25 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a respins acțiunea depusă de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura,

constată:

La 31 mai 2017, Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor informaționale de Stat „Registru” (în continuare ÎS „CRIS Registru”), Departamentului identificare, înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto și Direcției identificare și înmatriculare a mijloacelor de transport cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 24 noiembrie 2015, a procurat din Germania mijlocul de transport de marcă și model xxxxx, anul producerii 2007.

Totodată, mijlocul de transport fiind supus devamării în Republica Moldova, i-a fost eliberat formularul tipizat TV-25 nr. AC104470 din 24 decembrie 2015, fiind apreciat codul conform nomenclurii combinate a mărfurilor și anume „autovehicule pentru transportul de minim 10 persoane inclusiv șoferul, cu motor cu aprindere prin compresie, capacitatea cilindrică peste 2500 cm³, folosite” declarată și vămuită conform actelor prezentate.

Ulterior, Andrei Bajora s-a adresat Direcției identificare și înmatriculare a mijloacelor de transport cu cerere privind înmatricularea automobilului nominalizat, anexând la cerere și documentul de înmatriculare german cu seria și numărul xxxxx, în care la rubrica 5 „Desemnarea clasei de vehicule și structura” este indicată inscripția „PKW”, iar la rubrica S2 „Numărul de locuri în picioare” este indicată cifra 21.

Prin răspunsul nr.03/1-B-957 din 23 iunie 2016 eliberat de Direcția identificare și înmatriculare a mijloacelor de transport s-a refuzat înmatricularea autovehiculului menționat supra, din motiv că acesta este autobuz cu numărul de locuri pe scaune 21.

În motivarea soluției sale ÎS „CRIS Registru” a invocat că, potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 57 din 17 februarie 2016, eliberat de către Direcția securitate informațională și a documentelor din cadrul ÎS „CRIS Registru” a concluzionat că Certificatul de înmatriculare German Partea I cu seria și numărul formularului xxxxx a fost confecționat după modelul tip la întreprinderea specializată în confecționarea blanchetelor de documente. Totodată, inscripția inițială în formă de liniuță din rubrica S₂ „Numărul de locuri în picioare” din certificatul de înmatriculare German Partea I au fost modificate prin roadere, ștergere, răzăluire și înscrierea corespunzătoare a literei „P” și a cifrei „21”, modificând inscripțiile corespunzătoare în „PKW” și inscripția „21” prezente.

Astfel, pe cazul dat au fost sesizate organele de drept, în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, iar prin ordonanța procurorului în Procuratura Botanică, Vladislav Harti din 01 aprilie 2016, a fost dispus refuzul în pornirea urmăririi penale, din motiv că fapta nu a fost comisă pe teritoriul Republicii Moldova, iar procesul penal a fost clasat.

În această consecvență, reclamantul a considerat neîntemeiat și ilegal refuzul ÎS „CRIS Registru” de a înmatricula mijlocul de transport de marcă și model xxxxx. Or, conform legislației în vigoare, toate mijloacele de transport importate în RM, urmează a fi supuse înregistrării în Registrul Transportatorilor și înmatriculării de stat.

Dealtfel, prin răspunsul nr.145 din 02 iunie 2016, eliberat de RUMEON Exclusive Distribuitor Volkswagen în Moldova, în baza de date a concernului Volkswagen Group pentru autovehiculul xxxxx, vin code WV1ZZZ2EZ86022769, nu este stipulată clasa și structura autovehiculului.

Astfel, circumstanțele respective denotă lipsa necesității producătorului de a specifica destinația și structura acestui mijloc de transport.

Sub acest aspect reclamantul a menționat că, prin raportul de expertiză nr. 0376584 din 22 decembrie 2015 eliberat de Camera de Comerț și Industrie, s-a constatat că „în rezultatul studierii datelor tehnice indicate în documentele prezentate, cât și prin examinarea *de facto* a tipului bazei și amenajarea mijlocului de transport, careva reutilări și schimbări la destinația transportului efectuate în condiții clandestine nu au fost depistate. Conform Nomenclatorului de Mărfuri a Republicii Moldova, mijlocul de transport corespunde poziției tarifare 87020999, autobuz xxxxx, cu numărul caroseriei xxxxx, anul producerii 2007, caroseria furgon unic închis cu ferestre, în salon 21 de locuri inclusiv șoferul, destinat pentru transportarea pasagerilor”.

Mai mult decât atât, chiar și prin eliberarea formularului tipizat TV-25 nr. AC104470 din 24 decembrie 2015, Serviciul Vamal a apreciat codul conform nomenclaturii combinate a mărfurilor, și anume „autovehicule pentru transportul de minim 10 persoane inclusiv șoferul, cu motor cu aprindere prin compresie,

capacitatea cilindrică peste 2500 cm³”, care a fost folosită la declarare și vămuire conform actelor prezentate.

Totodată, Andrei Bajora a achitat toate taxele vamale în sumă de 55 216 lei stabilite pentru acest mijloc de transport – autobuz uzat pentru transportul de persoane cu 21 locuri, fapt confirmat prin chitanța seria AC nr. 104470 din 24 decembrie 2015 de percepere a obligațiilor vamale de la persoane fizice.

În aceste condiții, la 12 aprilie 2017, Andrei Bajora reprezentat de avocatul Ion Negura, s-a adresat cu cerere prealabilă la ÎS „CRIS Registru” în vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, prin care a solicitat admiterea cererii și înmatricularea mijlocului de transport nominalizat, ca autobuz pentru transportul de persoane cu 21 de locuri.

Prin răspunsul nr. 03/1-N101c din 04 mai 2017, ÎS „CRIS Registru”, în persoana șefului Direcției identificare și înmatriculare a mijloacelor de transport, Igor Usturoi, a respins cererea prealabilă și a refuzat înmatricularea mijlocului de transport, invocând aceleași temeuri ca și la refuzul inițial.

În această ordine de idei, reclamantul Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura a solicitat admiterea acțiunii;

recunoașterea ca fiind ilegal refuzul ÎS „CRIS Registru” de a înmatricula mijlocul de transport de marcă și model xxxxx, cu numărul caroseriei xxxxx, ce aparține cu drept de proprietate lui Andrei Bajora;

obligarea ÎS „CRIS Registru” să înmatriculeze mijlocul de transport de marcă și model xxxxx, cu numărul caroseriei xxxxxca fiind autobuz cu numărul de locuri pe scaune 21, ce aparține cu drept de proprietate lui Andrei Bajora;

compensarea din contul ÎS „CRIS Registru” în beneficiul lui Andrei Bajora cheltuielile de asistenta juridică suportate în legătură cu prezentul proces.

Prin hotărârea din 25 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins acțiunea depusă de Andrei Bajora (f.d. 65, 70-74 recto-verso).

Prin decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura și s-a menținut hotărârea din 25 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 96, 97-108).

Prima instanță și instanța de apel au conchis că în condițiile speței, Direcția identificare și înmatriculare a mijloacelor de transport corect și întemeiat au refuzat reclamantului înmatricularea mijlocului de transport. Or, prin prisma pct. 6 și pct. 9 alin. (3) din Anexa nr. 2 a Regulilor de înmatriculare a mijloacelor de transport, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1047 din 08 noiembrie 1999, în cazurile când documentele au ștersături, adăugiri, cuvinte anulate și corectări nestipulate și neconfirmare prin semnătura și ștampila organului respectiv cum este în cazul reclamantului, înmatricularea unităților de transport nu poate fi acceptată.

De asemenea, instanțele inferioare au notat că nu pot reține alegațiile referitor la raportul de expertiză nr. 0376584 din 22 decembrie 2015, eliberat de Camera de Comerț și Industrie, or, Camera de Comerț și Industrie a studiat și a analizat doar datele tehnice ale automobilului, tipul bazei și amenajarea mijlocului de transport și nu a supus expertizării certificatul de înmatriculare eliberat de autorități din Republica Federală Germania.

La 29 martie 2019, Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura a declarat recurs împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 111-114).

În motivarea recursului a reiterat temeurile de fapt și de drept cuprinse în cererea de chemare în judecată și a invocat că, instanța de apel a dat o apreciere greșită raportului juridic, iar drept urmare a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În această ordine de idei, recurentul Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 25 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cu emiterea unei decizii noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de Andrei Bajora în sensul formulat în cererea de chemare în judecată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul consideră oportun de a învedera că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din articolul 257 alin. (1) al acesteia.

În acest sens este notabil că, potrivit articolului 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Aderent, articolul 195 din Codul administrativ statuează că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

În această consecvență, se deduce că admisibilitatea recursului depus de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău urmează a fi efectuată conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și anume în conformitate cu normele Codului de procedură civilă.

Astfel, în conformitate cu articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precizat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie

reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii vs Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag vs Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, § 16; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, § 41; Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată lui Andrei Bajora și/sau reprezentantului acestuia, avocatului Ion Negura, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

Sub acest aspect, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului, deoarece Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Andrei Bajora a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe

care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara recursul lui Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 195, 258 alin. (3) și art. 246 din Codul administrativ și art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se declară inadmisibil recursul depus de Andrei Bajora, reprezentat de avocatul Ion Negura împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic